

Jussi Adler-Olsen

De fazanten- moordenaars

Vertaald door Kor de Vries

2012 Prometheus Amsterdam

*Opgedragen aan de drie gratiën en ijzeren lady's:
Anne, Lene en Charlotte.*

Eerste druk 2010

Zevenentwintigste druk 2012

Oorspronkelijke titel *Fasandræberne*

© 2008 Jussi Adler-Olsen

© 2010 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Kor de Vries

Omslagontwerp Dog & Pony/dps

Foto omslag Getty Images

Foto auteur Jörg Carstensen

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 2268 3

Proloog

Er galmde nog een schot boven de boomtoppen.

Het geschreeuw van de drijvers was steeds duidelijker geworden. Het kloppen van zijn polsslag drukte nu tegen zijn trommelvliezen, terwijl de vochtige lucht zo snel en hard in zijn longen werd geperst dat het pijn deed.

‘Rennen, rennen, niet vallen. Ik kom nooit meer overeen als ik val. Fuck, fuck, waarom krijg ik mijn handen niet los? O, rennen, rennen... sst. Ze mogen me niet horen. Hebben ze me gehoord? Is dit het moment? Moet mijn leven echt zo eindigen?’

Takken zwiepten tegen zijn gezicht en veroorzaakten bloedstrepen, en bloed vermengde zich met zweet.

Het geschreeuw van de mannen was nu van alle kanten te horen. Pas op dat moment kwam de doodsangst.

Er klonken nog een paar schoten. Het gefluit van de projectielen door de scherpe lucht was nu zo dichtbij dat het zweet vrijelijk begon te stromen en zich als een kompres onder zijn kleren sloot.

Over een minuut of twee, dan stonden ze hier. Waarom wilden de handen op zijn rug niet gehoorzamen? Hoe kon die tape zo sterk zijn?

Klapperend verhieven geschrokken vogels zich plotseling over de boomtoppen. De schaduwdans achter de dichte parade van sparren werd duidelijker. Nu was de afstand tot hen misschien nog maar

honderd meter. Alles werd duidelijker. De stemmen. De bloeddorstigheid van de jagers.

Hoe zouden ze het doen? Een enkel schot, een enkele pijl en dan was het voorbij? Was dat alles?

Nee, nee, waarom zouden ze daar genoeg mee nemen? Zo genadig waren ze niet, die duivels. Zo waren ze niet. Ze hadden hun geweren en hun vieze messen. Ze hadden laten zien hoe effectief hun kruisbogen waren.

‘Waar kan ik me verstoppen? Is ergens een plek? Zou ik nog terug kunnen komen? Lukt dat nog?’

Zijn blik zocht de bosbodem af. Heen en terug. Maar de tape, die zijn ogen bijna helemaal bedekte, bemoeilijkte dat, en zijn benen vervolgden hun strompelende draf.

‘Nu zal ik zelf ondervinden hoe het is om in hun macht te zijn. Ze zullen voor mij geen uitzondering maken, daaruit halen ze immers hun voldoening. Het kan alleen op die manier worden afgesloten.’

Zijn hart bonkte nu zo heftig dat het pijn deed.

I

Ze balanceerde haast op het scherp van de snede wanneer ze door de winkelstraat Stroget liep. Met haar gezicht half bedekt door een vaal-groene sjaal gleed ze langs verlichte etalages, terwijl haar alerte ogen het straatbeeld scanden. De bedoeling was om mensen te herkennen en zelf niet te worden herkend. Om in alle rust met haar demonen te leven en de rest over te laten aan hen die voorbijraasden. De rest overlaten aan die verrekte duivels die haar kwaad wilden doen, en aan hen die met ongeïnteresseerde blikken om haar heen stapten.

Kimmie keek op naar de straatlantaarns die hun licht ijskoud over de Vesterbrogade lieten vallen. Ze sperde haar neusgaten open. Binnenkort werden de nachten koeler. Ze moest haar winterverblijf klaarmaken.

Ze stond met een groep mensen bij de voetgangersoversteekplaats tussen de verkleumde bezoekers van pretpark Tivoli en keek naar het Centraal Station, toen ze de vrouw in de tweedjas naast zich opmerkte. Een paar samengeknepen ogen bekeken haar onderzoekend, terwijl ze haar neus optrok, en daarna deed de vrouw een klein stapje bij haar uit de buurt. Een paar centimeter slechts, maar het was genoeg.

‘Nu, Kimmie,’ knipperde het alarmsignaal in haar achterhoofd, terwijl de woede probeerde greep op haar te krijgen.

Haar blik gleed langs het lichaam van de vrouw, tot ze bij haar knuiten kwam. Haar panty's glansden lichtjes, haar enkels waren in hooggehakte schoenen gestoken, en Kimmie voelde een verraderlijke glimlach om haar mondhoecken krullen. Met een harde trap kon ze die hakken kapot krijgen. De vrouw zou omvallen. Ze zou ervaren dat zelfs een Christian Lacroix op een nat trottoir vies wordt. Dat zou haar leren dat ze zich met haar eigen zaken moest bemoeien.

Kimmie keek op, recht in het gezicht van de vrouw. Markante eyeliner, gepoederde neus, de haarlokken haar voor haar geknipt. Haar blik stijf en afkeurend. Ja, ze kende haar soort beter dan de meeste mensen. Ze had er zelf ooit toe behoord. Bij die arrogante kakwijven met hun oorverdovend lege innerlijk. Zo waren haar zogenaamde vriendinnen destijds. Zo was haar stiefmoeder. Ze verafschuwde hen.

'Doe dan toch iets,' fluisterden de stemmetjes in haar hoofd. 'Dit hoef je niet te pikken. Laat haar zien wie je bent. Kom op!'

Kimmie staarde naar een groepje donkerkleurige jongens aan de andere kant van de weg. Als hun dwalende blikken er niet waren geweest, had ze de vrouw een duw gegeven op het moment dat lijn 47 langs suisde. Ze zag het duidelijk voor zich: wat een fantastische bloedvlek zou de bus achterlaten. Wat een schokgolf zou het verminkte lichaam van de honende vrouw in de menigte te weegbrengen.

Maar Kimmie duwde niet. In de mensenmassa was altijd een waakzaam oog, en verder was er nog dat ene binnen in haar dat haar tegenhield. Die verschrikkelijke echo uit voorbij, ver voorbij tijden.

Ze bracht haar mouw naar haar gezicht en haalde een keer diep adem. Het was waar wat de vrouw naast haar had waargenomen. Haar kleren stonken vreselijk. Toen het groen werd, stapte ze het zebrapad over, de koffer met zijn scheve wiel'tjes hobbelen achter zich aan trekkend. Dit zou zijn laatste tochtje worden, want de tijd was gekomen om het oude ding weg te gooien.

Het werd tijd om haar oude huid af te werpen.

In het midden van de stationshal stond voor de kiosk een bord met de voorpagina's van de kranten, die haastige reizigers en blinden het

leven zuur maakte. Kimmie had de voorpagina's onderweg door de stad verschillende keren gezien en die maakten haar ziek van walging.

'Smeerlap,' mompelde ze toen ze er met haar blik strak naar voren gericht langsliep. Toen draaide ze toch haar hoofd en ving ze een glimp op van de voorpagina van *BT*.

Alleen al de aanblik van de man deed haar lichaam trillen.

Onder de persfoto stond: '*Ditlev Pram koopt privéziekenhuis in Polen op voor 12 miljard kroon.*' Ze spuugde op de tegelvloer en bleef eventjes staan tot de reacties van haar lichaam waren afgenomen. Ze haatte Ditlev Pram. Hem, Torsten en Ulrik. Maar op een gegeven moment zouden ze het wel merken. Er kwam een dag dat ze hen te grazen nam. Wacht maar af.

Ze lachte eventjes, waardoor een tegemoetkomende persoon begon te glimlachen. Weer zo'n goedgelovige matkees die dacht te weten wat er in de hoofden van andere mensen omging.

Toen bleef ze abrupt staan.

Een stukje verderop stond ratten-Tine op haar gebruikelijke plek. Half voorovergebogen en met ronde rug, met haar vieze handen en zware oogleden en met haar arm uitgestrekt in een naïef vertrouwen dat er in deze mierenhoop van mensen iemand was die een muntstuk van tien kroon kon missen. Alleen drugsverslaafden konden het opbrengen om urenlang zo te blijven staan. Arme stakkers. Kimmie gleed achter haar langs, rechtstreeks naar de ingang aan de Reventlowsgade, maar Tine had haar al gezien.

'Hé, hoi! Verdorie zeg, hé Kimmie,' klonk het achter haar in een moment van neuzelende tegenwoordigheid van geest, maar Kimmie reageerde niet. In de openbare ruimte was ratten-Tine geen goed gezelschap. Alleen als ze samen op hun bankje zaten, functioneerden haar hersenen enigszins.

Zij was evenwel de enige persoon die Kimmie kon verdragen.

De wind gierde die dag onverklaarbaar koud door de straten, dus mensen wilden snel naar huis. Daarom stonden er vijf zwarte Mercedesen met draaiende motor in de rij taxi's bij de stationstrap tegenover de Istedgade. Dan was er vast nog wel eentje over als ze die nodig had, dacht ze. Dat was het enige wat ze wilde weten.

Ze trok haar koffer schuin de straat over naar het Thaise kelderwinkeltje en zette hem naast het raam. Het was maar één keer voor-

gekomen dat ze een koffer van haar hadden gestolen als ze hem daar neerzette. Dat zou gegarandeerd niet gebeuren in dit weer, waarin zelfs dieven binnenbleven. Bovendien maakte het ook niet uit. Er zat niets in wat belangrijk was.

Ze wachtte een kleine tien minuten op het plein voor het Centraal Station, en toen had ze beet. Een ongelooflijk knappe vrouw in een nertsjas, met een koffer op stevige rubberwielen en een lenig lichaam dat niet veel groter kon zijn dan een maatje 38, trippelde uit een taxi. Eerder was Kimmie uitsluitend op zoek geweest naar vrouwen met maat 40, maar dat was al heel wat jaren geleden. Van een leven als dakloze werd je niet dik.

Kimmie stal de koffer terwijl de vrouw zich bij een kaartjesautomaat in de voorhal stond te oriënteren. Daarna stapte ze naar de achteruitgang en was ze in een mum van tijd bij de taxi's aan de Reventlowsgade.

Oefening baarde kunst.

Daar stopte ze haar gestolen koffer in de bagageruimte van de voorste taxi en vroeg de chauffeur een rondje met haar te rijden.

Ze haalde een dikke stapel briefjes van honderd kroon uit haar jaszak. 'Je krijgt een paar honderd extra als je doet wat ik zeg,' zei ze en ze negeerde zijn wantrouwige blik en zijn trillende neusgaten.

Over ongeveer een uur zouden ze terugkeren en zou ze de oude koffer ophalen. Zij in nieuwe kleren en met de geur van een onbekende vrouw op haar lichaam.

Tegen die tijd zouden de neusgaten van de taxichauffeur waarschijnlijk heel anders trillen.

2

Ditlev Pram was een knappe man en dat wist hij ook. In de businessclass van een vliegtuig was er een redelijke keuze aan vrouwen die niet protesteerden als hij vertelde over zijn Lamborghini en hoe snel die naar zijn stulpje in Rungsted kon rijden.

Deze keer had hij zijn begeerte gericht op een vrouw met zachte donshaartjes in haar nek en een stevige, zwarte bril, die haar onbenaderbaar maakte. Dat prikkelde hem.

Hij had haar zonder succes aangesproken. Had haar *The Economist* aangeboden met een kerncentrale in tegenlicht op de voorpagina en had een uitgestrekte, afwerende hand gekregen. Hij had ervoor gezorgd dat ze een drankje kreeg dat ze niet opdrank. En toen het vliegtuig uit Stettin precies op de geplande tijd op Kastrup Lufthavn landde, waren alle negentig kostbare minuten verspild geweest.

Zulke dingen maakten hem agressief.

Hij snelde onmiddellijk door de glazen gangen van terminal drie en zag zijn slachtoffer toen hij bij de loopband kwam. Het was een man die slecht ter been was en doelgericht op de horizontale loopband afstevende.

Ditlev versnelde zijn pas en was precies daar op het moment dat de oude man zijn ene been op de loopband zette. Ditlev zag het duidelijk voor zich. Een voorzichtige tackle zou het knokige lichaam hard tegen de plexiglasen ruit laten smakken, zodat het gezicht met

de scheve bril erlangs omlaag gleed, terwijl de oude man koorts-achtig probeerde overeind te komen.

Hij had heel graag zijn fantasie verwezenlijkt, zo was hij immers. Hij en de anderen van de groep waren ermee opgegroeid. Het was heilzaam noch beschamend. Als hij het echt zou hebben gedaan, was het in zekere zin ook de schuld van dat stomme wijf geweest. Ze had toch gewoon met hem mee naar huis kunnen gaan? Dan hadden ze over een uurtje in zijn slaapkamer gelegen.

Ze had het er verdomme zelf naar gemaakt.

Zijn mobiel ging, toen restaurant Strandmøllekroen in zijn achteruitkijkspiegel verscheen en de zee zich opnieuw oogverblindend voor hem uitstreckte. 'Ja,' zei hij en hij keek op het scherm. Het was Ulrik.

'Ik ken iemand die haar een paar dagen geleden heeft gezien,' zei hij. 'Aan de Bernstorffsgade, bij de voetgangersoversteekplaats naar het Centraal Station.'

Ditlev zette de mp3-speler uit. 'Goed. Wanneer precies?'

'Afgelopen maandag, 10 september. Tegen negen uur 's avonds.'

'Wat heb je ermee gedaan?'

'Torsten en ik hebben binnen rondgekeken. We hebben haar niet kunnen vinden.'

'Was Torsten mee?'

'Ja, je weet hoe hij is. Hij was geen grote hulp.'

'Wie is erop gezet?'

'Aalbæk.'

'Goed. Hoe zag ze eruit?'

'Ze was redelijk goed gekleed, heb ik te horen gekregen. Dunner dan eerder. Maar ze stonk.'

'Stonk ze?'

'Ja, naar zweet en pis.'

Ditlev knikte. Dat was het ergste aan Kimmie. Niet alleen kon ze maanden of zelfs jaren verdwijnen, je wist ook nooit wie ze was. Onzichtbaar en dan opeens verontrustend zichtbaar. Zij was het gevaarlijkste in hun leven. De enige die hen werkelijk kon bedreigen.

'Deze keer moeten we haar te pakken zien te krijgen, begrepen, Ulrik?'

'Waarom denk je goddomme dat ik je bel?'

3

Pas toen hij in de kelder van het hoofdbureau van politie voor de donkere kantoortjes van afdeling Q stond, realiseerde Carl Morck zich dat de vakantie en de zomer voorbij waren. Hij deed het licht aan en wierp een blik op zijn bureau, dat was opgedeeld in chaotische vlakken van dikke dossiers, en de zin om de deur dicht te gooien en ertussenuit te knippen werd buitengewoon urgent. Dus hielp het niet echt dat Assad in het midden van dit alles een bos gladiolen had geplant die een middelgrote hoofdstraat nog kon blokkeren.

‘Welkom terug, baas!’ klonk het achter hem.

Hij draaide zich om en keek recht in de heen en weer schietende, glanzende bruine ogen van Assad. Het dunne, donkere haar stond vriendelijk alle kanten uit. Helemaal klaar voor een nieuwe ronde op het altaar van het hoofdbureau, godbetert.

‘Nou, zeg!’ zei Assad toen hij de matte blik van zijn baas zag. ‘Je zou niet denken dat je net van vakantie terug bent, Carl.’

Carl schudde zijn hoofd. ‘Is dat dan zo?’

Op de tweede verdieping hadden ze de boel weer omgegooid. Verrekte politiereorganisatie. Binnenkort had Carl nog een gps-systeem nodig om de weg naar het kantoor van de chef Moordzaken te vinden. Hij was maar een rottige drie weken weggeweest en nu

waren er minstens vijf nieuwe gezichten die hem aanstaarden alsof hij een maanmannetje was.

Wie waren zij in godsnaam?

'Ik heb goed nieuws voor je, Carl,' zei chef Moordzaken Marcus Jacobsen tegen hem, terwijl Carl zijn blik langs de muren van het nieuwe kantoor liet gaan. Een paar lichtgroene vlakken die deden denken aan een mix van een operatiekamer en een crisisruimte uit een thriller van Len Deighton. Lijken met fletse ogen staarden hem van alle kanten wezenloos aan. Kaarten, diagrammen en werkroosters in een veelkleurige chaos. Het zag er deprimerend efficiënt uit.

'Goed nieuws, zeg je, dat klinkt niet best,' antwoordde Carl en hij liet zijn lichaam op de stoel tegenover zijn chef ploffen.

'Nou, Carl, binnenkort krijg jij immers bezoek uit Noorwegen.'

Carl keek hem met zware oogleden aan.

'Ik heb gehoord dat er een vijf man sterke delegatie van de politie-leiding uit Oslo komt om afdeling Q te bekijken. Volgende week vrijdag om tien uur, weet je nog?' Marcus glimlachte en knipperde met zijn ogen. 'Ze kijken ernaar uit, moest ik je laten weten.'

Nou, dan waren zij echt de enigen.

'In verband daarmee heb ik je team versterkt. Rose, heet ze.'

Nu ging Carl wat meer rechtop op zijn stoel zitten.

Na afloop stond hij buiten voor de deur van zijn chef en probeerde hij zijn opgetrokken wenkbrauwen naar beneden te krijgen. Slecht nieuws komt altijd te vroeg, werd er gezegd. Nou, dat kon je goddomme wel zeggen. Vijf minuten op je werk en je moest al orthopedagoog spelen voor een aspirant van het secretariaat, om er maar helemaal over te zwijgen dat hij reisgids voor een stelletje rotsapen moest spelen. Dat was hij anders gelukkig vergeten.

'Waar is die nieuwe die met mij mee naar beneden gaat?' vroeg hij mevrouw Sørensen achter de secretaressebalie.

De kenau keek niet op van haar toetsenbord.

Hij sloeg zachtjes op de balie. Alsof dat hielp.

Toen voelde hij een duwtje tegen zijn schouder.

'Hier is hij dan in hoogsteigen persoon, Rose,' klonk het achter hem. 'Mag ik je voorstellen: Carl Mørck.'

Hij draaide zich om en keek in twee verbazingwekkend op elkaar lijkende gezichten. De uitvinder van de zwarte haarverf had tenmin-

ste niet vergeefs geleefd, dacht Carl. Gitzwart en heel kort piekhaar, pikzwarte ogen en duistere, donkere kleding. Godvergeten griezelig.

‘Lis, verdorie. Wat is er met jou gebeurd?’

De efficiëntste secretaresse van de afdeling liet haar hand door haar voorheen zo prachtige blonde haar gaan en wierp hem een stralende glimlach toe. ‘Ja, mooi hè?’

Hij knikte langzaam.

Carl keek naar de andere vrouw, die hem op haar torenhoge haken stond te bekijken met een glimlach die iedereen onzeker kon maken, en richtte toen zijn blik op Lis, die op een of andere manier als twee druppels water op haar leek. Wie zou wie met dit imago hebben aangestoken, vroeg je je af.

‘Dit is dus Rose. Ze werkt al een paar weken bij ons en heeft haar geweldige energie op het hele secretariaat overgebracht. Nu vertrouw ik haar aan jou toe. Pas goed op haar, Carl.’

Carl stormde het kantoor van Marcus Jacobsen binnen met alle argumenten paraat, maar na twintig minuten beseftte hij dat de strijd was gestreden. Hij kreeg een week uitstel en dan had hij de vrouw gewoon mee te nemen naar beneden. De ruimte met werkriemen en allerlei materiaal om vindplaatsen mee af te grendelen lag vlak naast Carls werkkamer, en die was al ontruimd en ingericht, vertelde Marcus Jacobsen hem. Rose Knudsen was de nieuwe medewerkster van afdeling q en daarmee basta.

Wat de motieven van de chef Moordzaken ook waren, Carl vond het maar niks.

‘Ze had de hoogste cijfers op de politieschool, maar zakte voor het rijexamen, en dan kun je het wel vergeten, hoe geschikt je verder ook bent. Misschien was ze ook wat te gevoelig voor het veldwerk, maar ze wilde per se bij de politie, dus deed ze een secretaresseopleiding en heeft nu een jaar bij bureau City gewerkt. De laatste paar weken viel ze in voor mevrouw Sørensen, maar die is nu weer terug,’ zei Marcus Jacobsen, terwijl hij zijn volle pakje sigaretten voor de vijftiende keer ronddraaide.

‘En waarom heb je die nieuwe dan niet teruggestuurd naar City, als ik vragen mag?’

‘Ja, waarom niet? Er waren daar wat interne strubbelingen. Niet iets wat ons raakt.’

‘Goed.’ Het woord strubbelingen klonk dreigend.

‘Nu heb je in elk geval een secretaresse, Carl, en ze is bekwaam.’
Dat zei hij eigenlijk van iedereen.

‘Ze leek echt heel aardig, vond ik,’ probeerde Assad Carl op te vrolijken onder de tl-buizen op afdeling Q.

‘Ze heeft op City strubbelingen veroorzaakt, kan ik je vertellen. Dan ben je niet aardig.’

‘Strubbe...? Dat moet ik nog een keer horen, Carl.’

‘Vergeet het, Assad.’

Zijn medewerker knikte en nam een slok van de naar pepermunt stinkende substantie die hij in zijn kopje had geschonken. ‘Luister dan eens even, Carl. Die zaak waar je mij bovenop hebt gezet terwijl je weg was, daar kon ik dus niet verder mee komen. Ik heb hier en daar en overal gezocht, maar alle documenten zijn in de verhuischaos boven verdwenen.’

Carl keek op. Verdwenen, dat was mooi klote zeg! Maar goed, dan gebeurde er toch nog iets positiefs vandaag.

‘Ja, helemaal weg waren ze. Maar toen heb ik maar een beetje tussen de stapels gekeken en deze gevonden. Die ziet er heel interessant uit.’

Assad gaf hem een lichtgroene vouwmap en stond met een verwachtingsvolle blik stijf als een zoutpilaar te wachten.

‘Was jij van plan daar te blijven staan, terwijl ik dit doorlees?’

‘Ja graag,’ zei hij, en hij zette zijn kopje op Carls bureau neer.

Carl vulde zijn wangen met lucht en blies daarna langzaam uit, terwijl hij de map opensloeg.

Het was een oude zaak. Heel oud. Uit de zomer van 1987 om precies te zijn. Het jaar dat Carl en een vriend de trein naar Kopenhagen hadden genomen om carnaval te vieren. Daar had hij de samba leren dansen van een roodharig meisje dat het ritme maar niet uit haar lendenen kon krijgen, wat verrukkelijk was toen ze de nacht afsloten op een deken achter een struik in Kongens Have.

Hij was begin twintig geweest, en na die reis was er maar weinig maagdelijks meer bij hem overgebleven.

Een geweldige zomer, die van 1987. De zomer waarin hij vanuit Vejle was overgeplaatst naar bureau Antonigade in Kopenhagen.

De moorden waren zo'n acht à tien weken na het carnaval gepleegd, ongeveer op hetzelfde moment dat de roodharige ervoor koos haar sambalijf op een andere Jut te storten, ja eigenlijk precies tijdens de dagen dat hij zijn eerste nachtelijke ronden door de nauwe straatjes van Kopenhagen had gemaakt. Merkwaardig dat hij zich geen snars van die zaak herinnerde, want die was eigenlijk bijzonder genoeg.

Men had de twee jongeren, een broer en een zus van respectievelijk achttien en zeventien jaar oud, gevonden in een vakantiehuisje niet ver van de Dybesø in Rørvig, onherkenbaar kapotgeslagen. Het meisje was heel erg toegetakeld en had vreselijk te lijden gehad tijdens de klappen, daarvan getuigden de afweerverwondingen.

Hij keek naar de tekst. Geen seksuele geweldplegingen, en er was niets wat miste.

Daarna las hij het lijkschouwingsrapport nog een keer door en bladerde vervolgens in de krantenknipsels. Het waren er maar een paar, al waren de koppen zo groot als maar mogelijk was.

'Doodgeslagen,' schreef *Berlingske Tidende* met een voor de gerenommeerde krant atypisch gedetailleerde beschrijving van de vondst van de lichamen.

Beide lichamen lagen in de salon, het meisje in bikini en de jongen naakt met een halfvolle fles cognac in de hand. Hij was gedood door één enkele klap tegen het achterhoofd, met een stomp voorwerp dat later kon worden geïdentificeerd als de klauwhamer die men in een stukje heide tussen de Flyndersø en de Dybesø terugvond.

Het motief was onbekend, maar de verdenking viel al snel op een groepje kostschoolleerlingen dat verbleef in een van de gigantische vakantiehuisen van een van de ouders dicht bij de Flyndersø. Ze hadden een aantal keren voor problemen gezorgd in de plaatselijke concertzaal Den Runde, en een paar lokale knapen waren ernstig gewond geraakt.

'Ben je al daar aangekomen waar staat wie de verdachten waren?'

Carl keek vanonder zijn wenkbrauwen naar Assad. Dat zou voldoende antwoord moeten zijn, maar Assad liet zich niet tegenhouden.

'Ja, natuurlijk ben je daar al. En het rapport vertelt ook dat hun vaders allemaal mensen waren die heel veel geld verdienden. Deden niet heel veel mensen dat in de gouden jaren tachtig, of hoe ze ook weer worden genoemd?'

Carl knikte. Nu was hij bij dat gedeelte van de tekst beland.

Ja, het was waar. Hun vaders waren allemaal bekende mensen, zelfs vandaag de dag nog.

Hij las de namen van de groep kostschoolleerlingen een paar keer snel door. Het zweet brak je bijna uit, want het waren namelijk niet alleen hun vaders die veel geld verdienden en bij Jan en alleman bekend waren. Hetzelfde overkwam een aantal jaren later sommigen uit de groep. Geboren met een zilveren lepel in de mond. Ditlev Pram, oprichter van verschillende exclusieve privéziekenhuizen, Torsten Florin, internationaal erkend ontwerper, en beursanalist Ulrik Dybbøl Jensen. Allemaal zaten ze aan de top van de Deense carrièreladder, wat ook had gegolden voor de inmiddels overleden scheepsreder Kristian Wolf. De laatste twee groepsleden onderscheidden zich van de rest. Kirsten-Marie Lassen had ook deel uitgemaakt van de jetset, maar tegenwoordig wist niemand waar ze was. Bjarne Thøgersen, die de moord op de broer en zus had bekend en nu in de gevangenis zat, kwam uit een veel bescheidener milieu.

Toen hij klaar was met lezen, gooide hij de documenten op tafel.

‘Ja, ik begrijp niet helemaal hoe die dus bij ons zijn terechtgekomen,’ zei Assad. Normaal gesproken zou hij nu hebben geglimlacht, maar dat deed hij nu niet.

Carl schudde zijn hoofd. ‘Dat begrijp ik ook niet. Er zit iemand voor dit misdrijf in de gevangenis. Hij heeft bekend. Hij heeft levenslang gekregen en zit op dit moment achter slot en grendel. Bovendien heeft hij zichzelf aangegeven, dus waarom nog twijfelen? Klaar, over en uit.’ Hij sloeg de map dicht.

‘Ja, maar...’ Assad beet op zijn lip. ‘Hij heeft zichzelf pas negen jaar na de moorden aangegeven.’

‘Nou ja, en wat dan nog? Hij heeft zichzelf aangegeven. Hij was nog maar achttien jaar oud toen hij de moorden pleegde. Zouden de jaren daarna hem niet hebben geleerd dat een inktzwart geweten nooit verbleekt?’

‘Verbleekt?’

Carl zuchtte. ‘Ja, verbleekt. Vervaagt, verkleurt. Dat slechte geweten verdwijnt niet met de jaren, Assad. Integendeel.’

Het knaagde bij Assad, dat was duidelijk. ‘De politiekorpsen van

Nykobing Seeland en van Holbæk hebben samen aan deze zaak gewerkt. En de Vliegende Brigade werkte er ook aan mee. Maar wie ons deze zaak heeft gestuurd, zie ik nergens staan. Jij wel?’

Carl wierp een blik op de voorkant van de map. ‘Nee, dat staat nergens. Heel vreemd.’ Als niet een van die politiedistricten hem de map had gestuurd, wie dan wel? En waarom überhaupt een zaak opnieuw oppakken als die was afgesloten met een rechterlijk vonnis?

‘Kan het hiermee te maken hebben?’ vroeg Assad. Hij bladerde in de map, tot hij een bijlage van de belastingdienst vond en die aan Carl overhandigde. JAAROPGAVE, stond er bovenaan. Hij was gericht aan Bjarne Thøgersen, woonachtig in staatsgevangenis Vridsløselille in de gemeente Albertslund. De man die de twee jongeren had vermoord.

‘Kijk hier eens!’ Assad wees naar een gigantisch bedrag bij de rubriek aandelenverkoop. ‘Wat zeg je daarvan?’

‘Ik zeg dat hij uit een rijke familie komt, en nu heeft hij heel veel tijd gekregen om met het geld te spelen. En dat doet hij blijkbaar heel goed. Waar wil je naartoe?’

‘Hij komt dus niet uit een rijke familie, wil ik juist tegen je zeggen, Carl. Hij was de enige in de kostschoolgroep die een studiebeurs had. Je kunt zien dat hij heel anders was dan de anderen. Kijk maar eens.’ Hij bladerde terug.

Carl ondersteunde zijn hoofd met een hand.

Zo waren vakanties.

Ze hielden een keer op.

4

Herfst 1986

Ze waren alle zes heel verschillend, maar één ding hadden de zes bovenbouwers gemeen. Als de lessen voorbij waren, troffen ze elkaar in het bos of op wandelpaden rondom de school en rookten hasj, of het nou regende of niet. Alles lag op hen te wachten in een holle boomstam, daar had Bjarne voor gezorgd. Cecil-sigaretten, lucifers, zilverpapier en de beste hasj die je in Næstved kon krijgen.

Daar stonden ze dan in een kringetje en mengden de frisse lucht met een paar snelle hijsen, op hun hoede niet zo knetter te worden dat hun pupillen hen verrieden.

Het ging namelijk niet om de roes. Het ging er uitsluitend om dat zij zélf beslisten. Om op de ergst mogelijke manieren schijt te hebben aan alle autoriteiten. Blowen pal naast de kostschool was waarschijnlijk het ergste wat je kon doen.

Dan lieten ze de hasjpijp rondgaan en bespotten ze hun leraren, en ze probeerden elkaar te overtroeven in wat ze met hen zouden doen als ze daartoe de kans kregen.

Zo ging het het grootste deel van dat jaar, tot de dag waarop Kristian en Torsten bijna waren gesnapt met een hasjlucht die nog geen tien teentjes knoflook hadden kunnen verhullen. Daarna besloten ze in het vervolg de hasj te eten, zodat je die in elk geval niet kon ruiken.

In de tijd daarna begon alles pas echt serieus.

‘Toen ze op heterdaad werden betrapt, stonden ze bij een bosje dicht bij de rivier, mooi licht in hun schedeldak, te ouwehoeren terwijl de rijp van de bladeren drupte. Plotseling was een van de jongere leerlingen achter de bosjes komen staan en had hen recht in de ogen gekeken. Blond en ambitieus, een godvergeten klein irritant braafste jongetje van de klas op jacht naar een kevertje dat hij in de biologieles kon laten zien.

In plaats daarvan zag hij Kristian, die alle spullen in de holle boom verstopte, Torsten, Ulrik en Bjarne midden in een lachkick en Ditlev met zijn handen in Kimmies blouse. Ook zij lachte als een waanzinnige. Ze hadden nog nooit zulke goede shit gehad.

‘Ik zeg het tegen de rector,’ schreeuwde het ventje tegen hen, en hij merkte niet op tijd hoe pijlsnel het lachen van de andere leerlingen verstomde. Het was een lenige jongen, die graag anderen plaagde, en hij zou zich snel uit de voeten moeten kunnen maken, knetterstoned als ze waren, maar de struiken waren dicht en het gevaar waaraan hij ze had blootgesteld was te groot.

Bjarne had het meest te verliezen als hij van school werd getrapt, dus duwde Kristian hem naar voren toen ze het rotjoch te pakken kregen. Hij deelde de eerste klap uit.

‘Jij weet best dat mijn vader jouw vaders bedrijf kapot kan maken als hij zou willen, dus rot op, Bjarne, klotehuffer, anders wordt het voor jou nog het allervervelendst. Laat me los, idioot,’ schreeuwde de jongen.

Eventjes aarzelden ze. Het ventje had veel van zijn vriendjes het leven zuur gemaakt. Vóór hem waren zijn vader, zijn oom en zijn oudere zus leerling geweest op de school. De familie was een vaste contribuant aan het schoolfonds, werd er gezegd. Het soort donaties waarvan Bjarne zo afhankelijk was.

Toen stapte Kristian naar voren. Hij had in elk geval niet dezelfde financiële problemen als Bjarne. ‘Je krijgt twintigduizend kroon als je je bek houdt,’ zei hij, en hij meende het.

‘Twintigduizend kroon!’ snoof het jongetje minachtend. ‘Ik hoef mijn vader maar te bellen en ik krijg het dubbele.’ Daarna spuugde hij Kristian in zijn gezicht.

‘Godverdomme, etterbak die je bent, als je iets zegt, maken we je dood.’ Er klonk een klap en het jongetje kwakte achterover tegen een boomstronk en brak hoorbaar een paar ribben.